

Lo Somatent

DIARI REGIONALISTA Y D' AVISOS Y NOTICIAS

Any XII

Reus Diumenge 12 de Desembre de 1897

Núm. 3.431

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Reus, an mes. Ptas. 3.50
 a provincies trimestre. 10.00
 Extranjer y Ultramar. 12.00
 Anúncis, a preus convencionals.

Administració y Redacció

PLASSA DE LA CONSTITUCIÓ, (PORXOS)

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ

En la Administració d' aquest diari y en las principals
 llibrerias d' aquesta ciutat y de fora.
 En Barcelona, litografia Mallofre, carrer Junquera, 6.
 No s' retornan los originals encara que no s' publiquin.

Farmacia Serra

La que paga més contribució de la provincia
FARMACIA OBERTA TOTA LA NIT

Arrabal Santa Anna, número 80, prop á la plassa de Catalunya

CEPS AMERICANAS

HORT DE PAU ABELLÓ tocant á la carretera de Tarragona

Arrelats molt superiors.—Preus ventatjosos.—Autenticitat garantida.

Per tractar en lo mateix hort b carrer primer del Roser n.º 4.

MALALTÍAS DELS ULLS

L' oculista de Tarragona **D. J. MIRO** accedint gustós a las peticions de sos numerosos clients, estableix en Reus una consulta tots los dilluns y divendres de 2 a 5 de la tarde. Consulta: Arrabal Santa Anna, número 1, pis primer, cantonada al carrer Monterols.

Los demás dias en son gabinet de TARRAGONA, de 10 á 12 del matí y de 3 á 5 de la tarde.

Tos Desapareix rapidament usant lo Tos XEROP SERRA

No conté opini morfina, per lo que pot administrarse als noys sens cap perill. Vegis lo prospecte.

Tos FARMACIA SERRA. Oberta tota la nit. Tos

CREMA LÁCTEA ROMEU

Reproductora de la llet

aprobada per la M. Iltre. Academia Médich Farmacéutica de Barcelona.

Eficament recomenada pera augmentar la llet á las Mares de familia, en cuants casos s' hiagi retirat per disgust, flúixetat, etc. Ab son ús, tota mare pot criar á sos fills durant lo temps de la lactancia.

Diposit: Farmacia de A. SERRA, Arrabal de Sta. Anna, 80

REUS

Vinyas Americanas

DE **Marcial Ombrás** (Propietari)

Avinguda del ferro-carril, Figueras, (Girona)

Barbats y estacas en venta, per milions.—Preus reduhits y autenticitat garantissada.—Cinch milions d' estacas, y un milió de barbats.

ARGELIA

Lo cementiri árabe de Mustapha

Estant un dels primers dias d' aquest Setembre passat esmorzant en lo «chalet» «Villa Menelles» de Mustapha, va dirme l' amo: «Com no ha estat á Mus-

tapha sino per la part de la «rué Michelet» y jo tinch temps fins á dos cuarts de tres per entrar á las oficinas del hospital d' Ali-Dey, sino li fa por lo sol, anirém á donar una volta per unaltra costat de poble á peu y en tranvia.—No m' fa pas res—li vaig contestar;—ja sab vosté que per veure las estranyesas d' aquest país sempre estich á punt d' anar á tot arreu en sol y sense sol.—Donchs en havent acabat d' esmorzar, varem pendre ls para-sols, y en marxa per aquelles costas terrossas, plenas d' aquestos arbres que fan ginjols, figueras salvatges y olivera també salvatges, tan grossas que s' recordarán molt bé de quan Carles V va anar á Argel; també hi vaig veure alguns «chalets» árabs ab lo seu lletrero a la porta del envergat; me recordo que m' vaig parar davant d' un que hi havia lo nom de «Villa des Croissans». Per lo seu jardí y lo bonich que era ja s' veyia que tenia de ser d' un árabe

rich: Després, anent baixant y apoch apoch, varem fer cap al darrera del grandios hospital d' Ali-Dey, y d' allí al boulevard Bon-Acueill que ja és bastant pla quant menos los carrers travessers.
 Seria algo més de la una, los raigs del sol que feya eran tan forts, que prou s' hi hauria torrat pa, y en quant á portar la camisa mullada de suhor del matí fins al vespre, també hi estava fet. Sols allí envejava la comoditat de la majoria dels árabs que m' passaven pel costat, perquè sols portaven la camisa sola y l' turbán ab cap y res més, y tan campants que marxan encamisats pels carrers. Algunas donas moras ab las seves calsas blancas, manto blanc y cara tapada me van passar pel costat y en direcció als carrers que van al cim de la montanya que hi ha Mustapha Superior y nosaltres poch á poch, pels boulevards «Bon-Acueill» y «Victor Hugo», tot de construcció moderna y de quatre ó cinch pisos d' aisada las cases, ab balcons corridos per tota la fatxada, dividint per medi d' un vano lo baicó de l' un pis y l' del altre, y carrers molt amples; varem anar seguint fins que passant un tranvia hi varem pujar y ens va portar fins al cap del poble que hi ha el cementiri árabe. Passant en lo tranvia vaig veure casetas y alguns cafés árabs á la part de dalt, y á la part de baix hi ha un pla molt gran Yehont ensenyant las tropas, conegut ab lo nom de «Champ de manoeuvres». Al acabarse las casetas, á la part de dalt, vaig veure una paret bastant alta, tota emblanquinada, que apenas se podia mirar del ressol que feya; lo veure l' acabament de dalt la paret, tot acaixalat, me va fer comprendre que allí hi havia alguna cosa estranya, pero d' una altra part, com que de dalt al tranvia hi veyia una rengla de figueras grossas, me vaig pensar que era algun hort. No va ser aixís, perquè quan eram allà ahont casi paran los tranvias, dalt de duas figueras que menjaven figas al menos hi havia dotze «yaoulets» (noyets moros). Allavors vaig dir al meu company: «¿Que c'est que ça?» «C'est le cimétière árabe»,—me va contestar.—«Il faut voir»—li vaig dir. Al mateix davant d' ahont paran los tranvias hi ha l' puesto pera entrar al cementiri y no hi ha portas, si no que al entrar, lo primer que s' troba es una paret á vuyt pams de la entrada, alta que li tapa tot, á cada costat d' aquesta paret hi ha un lloch de quatre pams, y sis escaletas, y s' passa per aquest lloch pujant las sis escaletas y s' troba un dalt al pla del cementiri. Lo meu company se va asseure allí al kiosco dels tranvias y jo tot sol me n' hi vaig entrar; quant vaig ser dalt y vaig veure equella rengla de figueras de coll-de-dama negras ab unas figas casi com duas de las que hi ha aquí, m' hauria posat á riure tot sol, pero allí al mitj del cementiri hi havia deu ó dotze mossos que m' anavan mirant y vaig tindre de fer la cara seria. Aquells noyets moros y com se menjaven las figas! y aixó que vaig veure que també ls enterran á las baumadas de las figueras, pero tal vegada pera nutrirse ó alimentar-se aquestas figueras de carn humana, los mossos encara las deurán trobar més bonas, y com als árabs quan se moren los colgan per allí com si fossin una feixina, y després los regan, resulta que tots aquells arbres de dins al cementiri s' han fet molt grossos y bonichs. Jo per un caminet entre las figueras y una rengla de clots m' en vaig anar fins allí ahont eran aquells noyets moros que

menjaven figas dihéntloshi: «Jaoulets, sont fort bonnes ces figues—la „n' est pas?—Ouí, ouí,—me van respondre tot rihent.

En aquest Cementiri hi haurà tres jornals de terra, molt mes llarg que ample, á la part de baix, hi ha aquesta rengla de figueras de coll de dama negra, mes endins y escampadas, hi ha unas quantas palmeres molt grossas, y mes al devant ahont passa la línea de divisió del terreno hi ha duas casetas totes molt ben emblanquinadas, que allí están los que fan los clots pera colgarlos. Al passar jo per devant las casetas van sortir de dins dos moros, dos ó tres noyets y una noya de dotze anys, unica noya mora que vaig veure d'aquesta edat en tot lo temps que vaig esser al Africa francesa, los vaig saludar en francés y á no ser pel meu company m' hi hauria aturat p-er ferloshi algunas preguntas, puig vaig veure que en tot y ser mahometants tambe se coneix molt, lo qui era rich en vida y lo qui era pobre; lo qui era pobre per tot lo voltant de ahont está colgat hi te una rengla de trossos de mahó, ó tovas, que surtant mitg pam demunt de terra, al mitg d' aquestos trossos possats de qualquera manera forma una basseta que hi posan rametas de mata, y cada demati las regan, crech que ho regaran cada dia perque vaig veure que estava regat del demati. Los richs en compe de trossos de tovas hi tenen llosas de marbre que brotan dos pams demunt terra, y allá ahont hi ha lo cap brota sis pams, y tots aquestos pams estan plens de lletras árabes que per mi era igual que si hi haguessin pintat garrofas; deuria dir lo nom del difunt y lo dia que va morir; tambe dins al cuadro que formava lo marbre hi havia forsa rametas de mata y tot regat, de manera, que tota la par ahont colgan los pobres que s' prop de las figueras nos ven res mes que una escampada de trossos, aixó mirat de un poch al cap demunt ó al cap de vall, y allá ahont son los mes richs mes prop de las palmeras, sembla que hi haig renglas de caixas de marbre obertas de tres pams d' ampla per deu de llarg, no hi ha capellas ni altars ni nixos, lo que brota mes es las llosas de marbre plenas de lletras que hi ha á la capslera del mort. Al anar á sortir, de casualitat vaig entronhar ab una noya mora que m' va semblá que tenia de vint á vinticinco anys, no vaig poguer darli entenent de que s' tregués lo mocadoret brodat que li tapava la cara, y aixó que estavam sols, donchs al baixá jo las sis escaletas pera sortir, entre aquesta mora, hi ens trobem cara á cara paranse al meu devant com una fantasma, y en correcte francés, despres de saludarme, va dirme «¿Senyó, hi ha molta gent al Cementiri? «No gaire» li vaig contestar, y tot segit li vaig dir «Be, escolti ¿Que no te calór ab la cara tan tapada? no li veig mes que 'l negre dels ulls», se va posar á riure dientme «No, No» y no puch jo véureli la seva cara? De cap manera (Cella c' est pent pas) me va respondre «Y per que? «Oh, per que no» me va torná á respondre, y me va saludar tot pujant las escaletas, y jo vaig sortir fins á trobar lo meu company que m' esperava al kiosko dels tramvias. Varem pujar dalt, fins al cap de vall del boulevard, ahont despedinse despres, ell va entrar á las oficinas del hospital d' Ali-Dey y jo vaig pujar en un altra tram-via per anar á passar duas horas als cafés moros de la «Plassa Randon» d' Alger.

ISIDRO LLEVAT.

Reus 10 Desembre 1897.

¡Guerra al Art y á Catalunya!

No son ja sols los catalans prostituhits los que fan una desvergonyida guerra á tot lo que representa l' art y la personalitat de Catalunya. De Madrid los respone dignament, ab sos eterns sistemas administratius, vulgo expoliadors. «L' Orfeo Catalá» n' acaba de ser víctima. Heus aquí lo mes substancial de un article que publica nostre estimat colega «La Renaixensa».

«No havia de créurels ningú als escursions infectes del art si haguessin volgut combatre al Orfeo per manca de renom ó bellés en las obras musicals que canta, per poch coneixement ó poca habilitat en los orfeonistas, ni per deficiencia de talent y de bon gust en son director. Donchs ¿de quins medis havian de váldres? De qualsevols. Dels mes inícuos y repugnants. Végintho 'ls nostres lectors, y végiho tothom: la gent profana, pero sana de cor; los músichs de Barcelona que estimin en alguna cosa la dignitat del seu art, pera que 'n protestin indignats; y 'ls diaris tots y totes las publicacions que vulgan be á nostra ciutat pera que preguin á las autoritats administratias que no s' escoltin las denuncias vergonyosas contra una institució que es ja una gloria del art musical.

La Administració Económica de Barcelona ha rebut, transmesa desde Madrid segons sembla, una de-

nuncia contra l' Orfeo Catalá y contra 'ls seus director Lluís Millet, subdirector Joseph M.ª Comella, y mestre de solfeig Joan Salvat, per no pagar la contribució industrial «deguda». La denuncia, segons sembla, porta tres gargots á tall de firma y en ella 's diu que l' Orfeo es una academia ó escola de música en la que 's «pren la feyna» dels mestres que pagan contribució; que en Millet y Comella y en Salvat donan lliçons de solfa al Orfeo y en casas particulars sense estar matriculats; que lo que aquella societat y aquets mestres «han defraudat» al Estat per tals motius, junt ab las multas corresponents, puja tot un munt de centenars de duros».

«Los delegats de la Administració Económica escoltaren atentament las explicacions de la Junta Directiva del Orfeo, prenent nota de que 'l Orfeo Catalá no es una «academia» ó «escuela de música», sino una societat coral com tantas n' hi ha á Catalunya y fora d' ella; que allí no s' ensenya solfa á ningú mes que als noys, noyas y homes del Orfeo, y que aquesta era la necessaria pera cantar degudament las composicions de son repertori; y que ni en Millet, ni en Comella, ni en Salvat cobrayan res absolutament de ningú per lo treball inmens que 'ls hi ocasionava lo preparar, ensajar y dirigir als orfeonistas pera donar sos concerts tan celebrats, perque son fi únich y exclusiu era 'l de fer l' art per l' art y treballar per la gloria del Orfeo y de Catalunya».

«Resultat: que l' «Orfeo Catalá» está citat devant de la Junta Administrativa 'l dia 14 dels corrents com á presunto defraudador—¡vergonya fa no més dirho!—dels interessos del Estat.

Pero, no acaban aquí las denuncias indignas. Encare ha arribat més enllá la porqueria. Al mateix temps que als investigadors de la contribució industrial, rebia l' «Orfeo Catalá» la visita dels inspectors de la Companyia que te arrendada la recaudació del impost del timbre en virtut d' altra denuncia, tambe endressada á Madrid y trasmesa desde allí, firmada per un tal... ¡qui sab qui es! y també, segons sembla, sense solicitar lo premi que correspondria al denunciador, per quina denuncia, si prosperés sembla que l' «Orfeo Catalá» hauria de pagar per sellos y penyoras una altra remesa de cent duros.

Las personas que dirigeixen l' Orfeo varen quedar indignadas, atontidas y confusas devant d' aquesta nova é inícuca persecució de que se las feya víctimas, no per iniciativas administratias, sino par instigacions bordissencas de gent malvada que res tenen que veure ab la Companyia arrendataria del timbre, y despres de donadas las explicacions que creguerren del cas, diguerren als representants de la Companyia que: com ni l' Orfeo, ni cap de las personas que 'ls dirigeixen se troban en estat de poguer pagar aquella pila de centenars de duros que, segons sembla, se 'ls hi demanavan no 'ls quedaria altre recurs que disoldre l' Orfeo Catalá, y que si se 'ls hi exigia la responsabilitat subsidiaria, 'ls senyors de la Junta, ab lo mestre Millet al devant anirian tots á la presó, á pagar á tant per dia l' import de las multas que se 'ls hi exigissin. La ploma tremola d' ira y de vergonya al considerar que en aquesta terra... tot es cosa que pot esser».

Aixis, aixis, no hi fa res que 's demostrin tal com son aqueixa gent castellana, nostres eterns enemichs. Que 'ns matin tot lo noble, tot lo digne y elevat que 'ns queda, que 'ns igualin á ells en salvatgisme y brutalitat, que quan serém iguals, no caldrá que nostre cor pateixi al contemplar sos eterns desacerts y sons procediments que indignan al mon civilisat. ¿Quan será l' hora que 'ls podrém acompanyar cantant desafiadament la «Marcha de Cádiz!»

CRÓNICA

OBSERVACIONES METEOROLÓGICAS del dia 11 de Desembre de 1897 FACILITADAS PER D. RAMON GISPERT

HORAS d'observació	BARÓMETRE aneroide	GRAU d'humiditat	PLUJA en 24 horas	AYGUA evap. en 24 h.	ESTAT del cel	OBSERV. PARTICULAR
9 m.	755	75	0	43		
3 t.	756	70	0			Nes

HORAS d'observació	TEMPERATURAS			VENTS direcció	NUVOLS classe	can. 24 h.
	Maxima	Minim.	Term. tipo			
9 m.	Sol. 57	3	43	O.		
3 t.	Sombra 48	3	46	O.	Cumul. Can.Nin	3.4

Nostre amich lo conseller municipal D. Joaquín Navás s' ha acostat á nostra redacció pera cridarnos la atenció respecte á una gazetilla que nostre colega

local la *Crónica Reusense* en son penúltim número li dedica referent á la proposició que dit senyor feu en la penúltima sessió de nostre Ajuntament pera que s' eliminés de la subasta de matxaca la pedra de la pedrera de Castellvell, proposició que fou acceptada per dita Corporació.

Las rahons que dit senyor aduheix pera afirmar-se en la bondat de sa proposició y que poden servir de resposta al atach de dit colega son unas de carácter científich per una part, y per l' altra de resultats práctichs.

Las primeras son que 'ls afirmats de las carreteras que poden servir de modelo per sa constant duració son los anomenats Mac-Adam, que están constituhits per pedras del tamany d' una nou unidas per detritus de las mateixas y que per la pressió forman una massa compacta, que, pera ser establerts ab tota la propietat, hauria de ser de dos maneras de pedra una de forta en la proporció de tres quartas parts y la restant de pedra mes molla que, triturantse, ompliria los buits de la primera formant com si diguessim lo ciment pera constituhir lo pa del afirmat; mes pera simplificar la operació y ferla més económica s' emplea sols una classe de pedra de diferents dimensions pera realisar la juntura que 's desitja, per aquesta rahó, com mes fortaleza te la pedra, sense ser trencadissa, mes bons resultats, han de donar los afirmats. Se recomana que la pedra no tinga propensió al gelarse ni conservi la humitat, y que despres de trencada, tingui bons cantells pera la mejor adhesió al terrer; sent la mes recomanable la calcarea forta, lo sílex angulós no trencadís, la de granet sílicos y otras.

Analizada la pedra de Castellvell, sens reunir cap de las condiciones mes amunt anunciadas, resulta ser calissa tova, geladissa, algo huida ab granulacions cristalizadas formant un material impropri pera ser convertida en matxaca perque 's axafa ab facilitat convertintse en pols y fanch en son cas.

La part práctica que aferma la opinió del Sr. Navás es l' estat dels carrers de nostra ciutat d' uns quants anys ensá, y l' de las carreteras de Tarragona, Salou, y part de la de Alcolea, que 's troban en un estat pessim, y citant en camvi lo de las carreteras de Alforja, Porrera y Riudecols que, pera haverhi empleat pedras graníticas ó cuarsosas tenen mes duració que las primeras vías citadas.

Apoyats donchs, sens dupte, en las primeras consideracions, nostres Corporacions populars de 1876 y 1879, totes duas presididas per nostre amich D. Anton Pascual Vallverdú, (qui sempre ha format part de la secció de Foment de nostre Municipi) en las subastas de pedra que successivament se realisaren en dita época, s' eliminá de pendre part en la mateixa la pedra de Castellvell, cridant á concurs sols la de las pedreras del «Coubi» y del «Apotecari», mes apropósit que la primera per l' objecte de servir per matxaca.

Ab las avans ditas manifestacions creyém complaure al Sr. Navás, al mateix temps que queda contestat lo suelto que li dedica nostre colega local la «Crónica Reusense».

Ha arribat á nostras mans una copia impresa d' exposició que una societat titulada «Fomento de Tarragona», enviá al Excm. Sr. Ministre de Foment en contra de la pretenció de nostra Corporació Municipal de que 's declari de drets provincials nostre Institut de 2.ª ensenyansa.

La indicada exposició está plagada d' inexactituts y conceptes indecorosos y altament ofensius tant per nostra localitat com per la Corporació Municipal que la representa, conducta no molt en reiació ab la armonía que ha de reinar entre dos poblacions germanas.

Recomaném á nostres concitadans la lectura del indicat escrit, al mateix temps que 'ls aconsellém la deguda circunspecció, reservantnos lo dret d' analisar lo y comentarlo com se mereix.

¡Are sí que va de bó!

«El Progreso» de Madrid, del divendres, jutja difícil que 'l Govern tracti d' impedir la manifestació pera 'l diumenge organizada com protesta popular contra 'l Missatge de Mac-Kinley.

«Lo Govern, diu, fasá lo que vulga. Nosaltres cumplirém ab nostre deber.

Anirém á esperar al general Weyler y despres anirém ahont lo poble 'ns vulgni portar.»

Mal camí agafa 'l Progreso si vol que en Weyler l' aguihi. En Weyler ne pot gnair més que cap al absolutisme més ignorant y més pervers, perque ni 'l general ni 'l poble de Madrid tenen res de lo que indica lo títol del diari.

Ahir al matí morí nostre ben amich Francisco No-gués, que feya temps venia sufrint una penosa malal-tia. L'enterro se verificarà avuy á dos quarts d'onze del matí, reunintse 'ls acompanyants en la casa del di-funt, carrer de Valloquetas.

Doném nostre mes sentit pèsam á sas germanas, á son cunyat nostre amich Emili Bolart y á tota la fami-lia per tan sensible pèrdia.

Nos escriuhen de Tortosa:

Per aquí segueix anantse tot en signa encare que fa dias que no plou. Son molts los jornals de terra d'horta ahont hi naix l'aygua, fent del tot impossible las operacions del sembrar.

Ahir arribá en lo vehí port de Tarragona lo vapor «Modesta» que coduheix 40.000 kilos bacallá pera la casa comercial d'aquesta ciutat Srs. Massó y Ferrando.

En la societat «Juventud Reusense» se posará en escena aquesta nit lo drama en tres actes «Fratricida», després se farà ball.

Ans se rebé á Madrid pel correu, l'informe que las autoritats de Barcelona han prestat sobre la convenien-cia de que s'aixequi la suspensió de garantías consti-tucionals en aquella provincia.

Es probable que desseguida firmi la Reyna lo decret aixecant la suspensió.

Ja es hora que 's posi fi á la llarga tiranía que 'l poder central ha vingut exercint sobre una provincia catalana, com si hrguessen tornat los malehits temps dels Felips.

Lo recaudat ahir per concepte de Consums en la Administració d'aquesta ciutat, puja á la cantitat de pessetas 1148'43.

SECCIO LITERARIA

A ma filla

en la diada del seu bateig

FANTASÍA

Fá poch que vingneres al mon, filla mía, y avuy ab las ayguas del clos baptismal los ángels t' han dada se ideal fesomia, las verges sos cántichs y la Santa Mare sen bés celestial.

De l'aura gloriosa que arreu t' embolcalla jo sol ab ma lira vull serne 'l cantor y al temps de qu' escoltis la seva troballa sentirás com rimán á l'aplech dels meus somnis y afectes del cor.

Al mon ets vinguda dins cambra modesta sens faust, ni catifas, ni bressol daurat, ni avuy las campanas han senyalat festa, com fan per tants altres que avisan al poble l' haver batejat.

Res fá que no dugas flamants vestiduras ni séquits pomposos, ni or ni brillents perque sian preludi d' un mon de venturas, res fá qu' al sé al temple no hajas de l' orga sentit los bells cants.

També nasqué pobre lo Fill de Maria quan vá mostrarse home, essent tot un Deu, prenent per sa cambra una pobre establia, per brés quatre pallas y per tot repatje boirinas de neu.

Tú aprén de la Verge preceptes y exemple, qu' es font de bondessa, de gracia y salut, que jo dins ma pensa t' aixecaré un temple hont puga mirarte vestida d' afectes, radiant de virtut.

Avuy te contemplo sols com una perla copeada en la falda de qui 't donà 'l sér, demá quan t' animis serás una esberla que surt de la conxa y preta vida propia demunt lo roquer.

Ta mare alletante tas queixas endolla, ton ávia 't passeja per darte consol, en tant baixa un ángel que ma lira polsa y just m' acompanya corrandas de nina y cansons de bressol.

Y aixís vindrán llunas y dias de joya y jorns malaltissos y horas d' esglay passant d' infant tendre á nina cofoya que, bella y garrida, al brés y á la falda t' hi faltará espay.

Jo esper' veure est cuadro y ho vull ab deliri perqu' he d' ensenyarte á moure 'l peuhet, y dí 'ls noms de casa quan ta llengua 's giri y á dir á la Verge que 't clogui ab son manto com al Jesuset.

Ja 't veig travallosa per dintre la escola sentint de la mestra la savia lliaso, y escolto com, pura, ton llavi mormolá, per primera volta y á dintre del temple, la tendre oració.

Y 't veig endressada, senzilla y honesta juntant ab ta mare y ab mí pel passeig al ser una diada, un vot ó una festa, tu roja de galtes de tan de beseries lo sol y l' oreig.

Mes tart te contemplo de blanch llens vestida portant a la Verge, pel Maig, una flor, cantantli una «Salve» ab ven definida, fente filla seva perque la pureza conservis del cor.

Seguinte la empenta del temps, mitj sorpresa, 'sent nina en la forma y dons en lo seny, jo 't miro postrada devant de la Mesa prenent l' Hostia Santa que 'l llàs de la vida ab lo cel estireny.

Mes lluny encar miro y 't veig trasformada, las curtas faldillas mostrant peuhets fins s' han fós per dú vestas de bona llargada, en tan que s' escoltan, al peu de la reixa, los cants dels fadrins.

Mes lluny... ¡Ah, ma filla, tan lluny n'ho puch veure, los ulls se m' aclucan y 'l cos destalleix! Mes lluny... tu afanyosa 'm vindrás á distreure d' aquell realisme que glassa la vida y á pola la reduheix!

Mes no es hora encara de tanta tristesa vindrán temps de joya, si aixís Deu ho vol, está comensantse la teva infantesa y á dins casa nostra ha dut ta vinguda esplay y consol.

No sé si belleza Deu t' haja donada ni escayres vistosos que 'l temps deixa y prén; telis ha siguda la teva arribada, jo al cel dono gracias ab tota la joya que 'l méu cor comprén.

Que sias tot' hora la veu que consola, la mà carinyosa que aixuga lo plor, espill de bondessa, certera brussola que guie mos passos cuan vingui al méu sobre la frede avior.

Per 'xó al batejarte t' han posat Regina que si no tens ceptre, com altres que ho son, ni rica corona ni veu que domina....., tú regnarás sempre al cor y la pensa dels qui 't ván dú el mon.

JOAN RAMÓN Y SOLER.

Vendrell 5 Desembre de 1896.

SECCIO OFICIAL

Registre civil

del dia 10 de Desembre de 1897

Naixements

Pilar Gregori Estivill, de Gregori y Josepha.

Matrimonis

Cap.

Defuncions

Rosendo Manetas Micó, 65 anys, Sant Magí, 19.

SECCIO RELIGIOSA

Sant d' avuy.—Sant Donato.

CULTS RELIGIOSOS

Parroquia de Sant Francesch

Avuy á las 8 del matí se celebrará la comunió general en Ntra. Sra. del Carme y á la tarde á dos quarts de 5 la funció mensual de costum, ab Exposició.

Sant de demá.—Santa Llucia.

SECCIO COMERCIAL

J. Marsans Rof

Representant: JOAQUIM SOCIATS CARRER SANTA ANNA, 26.—REUS

Ultima hora de la Bolsa de Barcelona á las 4 de la tarde d' ahir:

Interior	64'60	Filipinas	96'25
Exterior	80'62	Aduanas	94'62
Amortisable	77'50	Cubas 1886	98'12
Fransas	18'95	Cubas 1890	96'
Norts	23'	Obs. 6 0/0 Fransa	52'87
Exterior París	60'87	Obs. 3 0/0	33'58
París	32'90	Londres	33'58

Se reben ordres de Bolsa pera Barcelona, Madrid y París.

Descompte de cupons, compra y venda al comptat y per compte agé de tota classe de valors, compra de monedas y bitllets de tots los paissos.

Cambis corrents en lo dia d' ahir en aquesta plassa facilitats per los corredors de comers D. Joan Vallés Sureda, D. Joan Llauredó Prats, don Joan Vallés Vallduvi y D. Francisco Frius Demestre.

Londres á 90 dias fetxa.	32'98 diner.
» á 8 » vista.	33'40 »
París á 8 » »	32'15 »
Marsella á 8 » »	»

VALORS LOCALS	DINER PAPER.	OPER.
ACCIONS	0/0	0/0
Gas Reusense		850 operacions
Industrial Harinera		»
Banch de Reus	545	520
Manufacturera de Algodon	70	100
C. Reusense de Tranvias, privilegiadas al 5 per cent.		150
Societat Hidrofórica	135	150

BOLSI DE REUS

Cotisacions realissadas en lo dia d' ahir á Barcelona facilitadas per lo corredor en aquesta ciutat D. Antoni Demestre.

Interior	64'60	Fransas	18'95
Exterior	80'62	Cubas velles	94'62
Colonial	98'42	Cubas noves	98'12
Norts	23'	Aduanas	96'
Obligacions Alm	53'12	Ohliga. 3 0/0 Fransa	52'87
		Filipinas	96'25
		PARIS	
Exterior	60'87	Norts	33'58
		GIROS	
París	32'90	Londres	33'58

ANUNCIS PARTICULARS

Talonaris

pera la Rifa de Nadal

Se venen en la Imprempta d' aquest Diari.

Diversions públicas

Teatro Fortuny

Companyia d' ópera y sarsuela espanyola DIRIGIDA PER LO MESTRE

D. FRANCISCO PEREZ GABRERO

Funcions pera avuy.—Tarde: La celebrada sarsue-la en 4 actes «Los Madgyares».—A dos quarts de 4.

Nit: 12 del segon abono.—Despedida del célebre hipnotisador Mr. Enrico Onofroff.—Primer: La ópera espanyola en 3 actes «Marina».—Segon: última sessió del fascinador y experimentador científich ONOFROFF, l' inventor de la Fascinació experimental y de la transmissió del pensament. Curiosa sugestió de transmissió del pensament, hipnotisme, fascinació y magnetisme. Entrada á localitat 3 reals.—Id. al paradís 2. A dos quarts de nou en punt.

Ferrocarril económic de Reus á Salou

Servey de trens que regirán desde 'l dia 1 de Setembre de 1897.

SORTIDAS DE REUS.—Matí: 4'10, 9'06.—Tarde: 2'32, 3'45.

SORTIDAS DE SALOU.—Matí: 4'56, 10'46.—Tarde: 5'10.—Nit: 7'25.

Las horas se regirán per lo meridiá de Madrid.

Imp. de G. Ferrando.—Plassa de la Constitució.

